Krímy Tímea

Minősített eset

Magyar bűnügyi regény

Minősített eset

Krímy Tímea

2014

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

In memoriam Béla W. Fejér

1. ROBI

- Kozák úr váltig állítja, hogy a testvéred – mondta a titkárnő és ügyvédi iroda várójában ücsörgő alakra mutatott.

A családnevem Dávid, a látogató apám lehetne, ráadásul húsz centivel alacsonyabb és minimum ugyanannyi kilóval súlyosabb, nem vagyok éppen északi típus, de románnak sem nézek ki, Dezső viszont smink nélkül játszhatná el a Cigányok idejének címszerepét.

- Fogadott testvérem, kedvesem. Ugyan mások a szüleink, de mindkettőnket a Szegedi Csilla tett törvénytisztelő polgárrá – tártam ki karomat mosolyogva a barátom fele.

- Kösz, hogy fogadtál - mondta, miután kibontakozott az ölelésből.

- Nincs mit köszönnöd és nem fogadtalak. Hozzám akkor jössz, amikor akarsz. A puccos hely zavart meg? Gyere, szívj el egy cigit, ott nyugodtabban beszélhetünk – intettem az ajtó fele, mert a szemem sarkából láttam, a kollegina kíváncsian fülel.

A Kolonits Ügyvédi Iroda egy bérház második emeletéről nyílt a Hegedűs Gyula utca elején, közel a zsinagógához. Dohányzó munkatársaim kijártak a gangra bagózni, az ablakmélyedésben hagyott hamutartóban már kora reggel lapított néhány vékony, rúzsfoltos csikk. A sarki közértben akciós lehetett a kelkáposzta, a sokgyerekes családtól a másodikról és a szomszédban lakó özvegy Töröknétől is frankfurti leves szaga szűrődött ki. Gyors pillantás vetettem a körfolyosó korlátjához láncolt biciklimre, majd odaintettem a sárga keramit kockákkal borított udvaron sertepertélő fogyatékos Csabikának, akit idős anyukája reggelente mindig kizavart földszinti lakásukból a levegőre.

- Hogy van a család? – kérdeztem Dezsőhöz fordulva.

Három lány után, későre született fia, Dezsőke, apja szeme fénye, húsz körül lehetett. Szintén szakács.

- Hát éppen ezért kereslek! A gyerek benn ül a Gyorskocsi utcában.

- Na, a sitten legalább rendesen megtanul főzni – mondtam nevetve, de azonnal meg is bántam. Elfehéredett az öngyújtót szorongató keze.

- Robi, hallgassál rám – hajolt közelebb és a mellkasomnak szegezte mutatóujját. - A kifőzdében két pofára zabálják a vendégek a paprikás krumplimat, de ha egyikük gratulálna, a gádzsó helyettesem megy ki hozzá, mert a főnök nem akarja, hogy elterjedjen: sittes cigány főz a Liliomban. Dezsőke utolsó éves a szakiskolában, de már kisegít a Csalogány 26 konyháján. Meg akarják tartani állandóra. Ígérte a tulaj, kiküldi külföldre, hadd tanuljon. Tehetséges. Szóval, nem örülnék, ha a fiam évekig a börtönkonyhán főzné a grízes tésztát!

- Buta egy poén, bocsánat. Eddig csak az ebédmenüt kóstoltam a Csalogányban, de az egy élmény.

- Azért szemfényvesztés is van a dologban. Malacpofa meg borjúín az étlapon? Kinek van gusztusa hozzá? Igaz, az osztriga meg dögevő, aztán mennyire odavannak érte Nyugaton.

- Beszél idegen nyelvet Dezsőke?

- Dehogy beszél. Tanult egy kis németet az iskolában, de szerintem semmire sem emlékszik. Amúgy meg mit számít az? Jó keze van a gyereknek. Odatesznek elé egy hagymát, rámutatnak a késre, ő meg villámgyorsan felkockázza és kész. A többi meg majd jön menet közben. Életrevaló cigánygyerek az, te.

Ha olyan életrevaló, mit keres a Gyorskocsiban? - mondtam magamban.

- De amióta belehabarodott abba a gethes ribancba, egyszerűen nem lehet vele bírni – folytatta, mintha kitalálta volna a gondolatomat.

- Milyen ribancba, ember? Mondd már el végre, mi történt!

- Te kezdtél főzésről beszélni, nem? – tárta szét a kezét Dezső. - Amúgy sokat én se tudok. Hajnal háromkor hívott. A rendőrségen van. Kérdem, mért? Hát gyilkossággal gyanúsítják. Majdnem leesett rólam a pizsamanadrág, először el sem mertem mondani szegény Rozinak, féltem, menten megbolondul. Imádja a kicsi fiát. Persze nem tarthattam titokban. Az asszony meg mondta, azonnal forduljak jogi személyhez – ó, hányszor próbáltam már meggyőzni, ne nevezze így az ügyvédeket -, azonnal rád gondoltam. Bementem a gyerekhez, aztán hívtalak is, remélem nem ébresztettelek fel. A Csillagban fél hatkor már szólt a csengő.

- Nosztalgiázásnak is elment. Hogy bírja a kissrác? – kérdeztem. Húzni akartam az időt. Egy kellemetlen, de sajnos elkerülhetetlen kérdést még tisztáznunk kellett.

- Látott már belülről börtönt eleget, bejárt hozzám beszélőre. Nem mondott semmit a rendőröknek. Egyre csak a barátnőjéért aggódik, nem az anyja bánatáért.

- Ide figyelj, testvér - szedtem össze végül a bátorságomat -, itt az irodában leginkább ingatlanügyeket viszünk. Amikor legutóbb büntetőjoggal foglalkoztam, magam voltam a vádlott. Ne hidd, hogy le akarlak rázni, mindent megtennék a fiadért, de talán jobban járna a gyerek, ha nem apja egykori cellatársa védené.

Csabika ütemesen püfölni kezdte az udvar közepére állított porolót. Kötelességtudó fiúként, mindig segített az anyukájának a nagytakarításban, olyankor annyira belejött, hogy napokig ütlegelte az üres állványt egy seprűnyéllel.

- Nekem te kellesz – válaszolta Dezső miután elült a zaj -, benned megbízok.

Nem is kellett több. Már rég nem mondtak nekem ilyet.

Fia és a barátnője előző nap este felment enyelegni a Normafához. Lekésték az utolsó Fogaskerekűt, gyalog jöttek le a hegyről. Már a városmajori parkban jártak, mikor hirtelen megállt mellettük egy rendőrautó, leteperték őket, közben azt kiabáltak, „megvagytok gyilkos cigányok”. Az egyik úgy rátérdelt Dezsőke fejére, hogy megrepedt az arccsontja. Egyutcányira onnan, állítólag agyonvertek egy turistát, a meginduló forró nyomosok pedig belefutottak Dezsőkébe és a barátnőjébe. Részükről az ügy lezárva.

- Szerencsés esetben, lesz három napunk találni valamit, amivel védekezhet, mielőtt hónapokra előzetesbe küldik. Majd bemegyek a gyerekhez, de először jó lenne beszélni a rendőrséggel. Tartok tőle, ők nem egészen úgy látják a dolgokat, mint ahogy most elmesélted.

- Valami Vékony nevű őrnagy hallgatta ki.

- Vékony Laci, a BRFK gyilkosságiaktól? Öt éve még főhadnagyként szolgált és védett. Akadt néhány közös ügyünk, majd beszélek vele.

A büntetőügyek kilencven százaléka a nyomozati szakaszban dől el. A balettelőadást, amit az ügyész a bíró előtt bemutat, a nyomozó koreografálja. Védőügyvéd koromban elsősorban gazdasági bűnügyekkel foglalkoztam. Abban volt a pénz. Miután kialakult sajátos alvilági ügyfélköröm, néha sajnos egy-egy súlyos testi sértés és emberölés is beesett. Utáltam, de ezekre sem lehetett nemet mondani. Így került a képbe Vékony Laci. Nem mondtam Dezsőnek, de kemény zsaru, aki a bűnözőknél csak az őket kimosdatni igyekvő ügyvédeket utálta jobban. Ennek ellenére volt, hogy tudtunk üzletelni: információért cserébe hajlandónak bizonyult elnézni néhány apróságot egykori megbízóimnak.

Dezső elnyomta a cigijét, menni készült.

- Benézzek a kiscsajhoz is? – kérdeztem a lift fele haladva.

- Van már ügyvédje, a CJSZ-től védi egy nő. Sőt, szívesen csinálná Dezsőkét is. Tiszta ingyen. Mondtam, nem kell, de azért beszéljél velük is, hátha együtt tudtok majd dolgozni. Felírod a számát?

Nem tudtam sokat a Cigány Jogvédő Szolgálatról, de abból, amit az újságban olvastam róluk, olyan civil szervezetnek tűntek, amely vélt vagy valós ellenfelei gyakori lefasisztázásával kívánta elősegíti a romák integrálódását a többségi társadalomba.

- Majd hívom őket – mondtam. - Nálad meg jelentkezem miután beszéltem Vékonnyal és a gyerekkel. Remélem addigra meg tudom már mondani, nagyjából hány rúd téliszalámit kell bevinnetek neki szabadulásáig.

Az ósdi felvonó nagy kattanással süllyedni kezdett. Keskeny, légypiszkos ablakán keresztül úgy tűnt glóriát von feje köré a kopasz koponyájáról visszatükröződő neonfény. Felemelte ökölbe szorított jobb kezét, kinyújtotta középső ujját és tartotta hosszan, magasan a feje fölött. Az tűnt el utoljára a liftaknában.

***

A Csillag börtönben az őrök keltetőnek hívták Dezső celláját. A gyengéket és a hozzám hasonló első alkalmas gazdasági bűncselekményeseket nagy előszeretettel zárták össze vele büntetésük kezdő hónapjaira. Nem csicskáztatta az új fiúkat és a többi rabnak sem engedte, hogy szívassa őket. Betanította a riadt első bálozókat, mindent elleshettek tőle a börtönéletről. Aztán a fióka elhagyta a keltetőt és új érkezett a helyére.

Én kivételesen két évig, szabadulásomig maradtam.

Tisztelték, a börtön főszakácsaként rajta múlt, hogy húsból vagy mócsingból kapnak. Az őröknek pedig mindig a kedvében járt. Még a gyerekeik születésnapi bulijára is a Csillagból vittek hidegtálat és aprósüteményt. Karácsonykor Dezső töltött káposztáját szolgálták fel a legtöbb fegyőr otthonában. Kigazdálkodta a rabok ellátmányából, de cserébe elvárta, hogy békén hagyják.

Azt hiszem alapvetően azért kedvelt, mert eltereltem a figyelmét a kóter egyhangúságáról. A fogvatartottakra leselkedő legnagyobb veszély az unalom. Bármennyire is feltalálta magát a sitten, erre Dezső sem talált ellenszert. Egy dolog érdekelte ebben az életben: a főzés. Én meg imádtam enni. Amíg futott a szekér, sorra jártuk az asszonnyal az ország legjobb éttermeit. Közvetlenül letartóztatásom előtt, amikor a lovak már száguldva húzták a szekeret a szakadék felé, pusztán egy vacsora kedvéért még külföldre is elugrottunk. A Noma-ba is szereztem asztalt, egy évvel előre kellett bejelentkezni, de mire elmehettünk volna már régen előzetesben ültem és a vagyonomat zár alá vették. Az ex-feleségem elárverezte a foglalást a Vaterán.

Megpróbáltam részletesen felidézni a menüket, amiket végigettem, Dezső találgatta hogyan készülhettek. A könyvtárban az internetről is fordítottam neki recepteket. Odavett maga mellé kuktának, pedig csak annyit értettem a konyhához, amennyit egyetem alatt a nyári szünetekben egy amerikai luxus óceánjárón mosogatva ellestem. A rendelkezésünkre álló szegényes alapanyagból néha megkíséreltük leutánozni a Michelin csillagos sztár-szakácsok remekműveit. Egyszer az egész börtön Alain Ducasse bœuf bourguignon-ját zabálta, pedig a napi menüben marhapöri szerepelt.

A szórakozásért cserébe megtanított a túlélés szabályaira. Nem olyan marhaságokra, hogy a zuhanyzóban soha nem szabad lehajolni a szappanért, hanem, hogy mivel lehet őrizni a reményt és elviselni a törvényszerűen rákövetkező csalódást. Hogyan lehet túlélni, ha a barátok lemondanak rólad, először elmaradoznak, aztán egyáltalán nem érnek rá. Mit lehet kezdeni a család közönyével. Miként lehet a börtön falai között feldolgozni egy válást.

Közben barátok lettünk.

***

Mielőtt lecsukták, Dezső egy budapesti menzán főzött. Feleségével és négy gyerekével a Havannán laktak háromszobás lakásban. Boldogan éltek, mindenük megvolt. Egy őszi hétvégén aztán minden megváltozott. Leugrott Markazra a szüleihez Károly napot ünnepelni. Egyedül ment, az asszony lenézte a falusi pereputtyot, kerülte a találkozást, a gyerekeket is csak a nyári vakációban engedte le rokonlátogatóba.

Rendben megvacsoráztak, csendesen iszogattak, épp odaültek volna a TV-hez megnézni a Fásy mulatót, mikor betámolygott az öccse vérző fejjel. Az erdőről tartott hazafele, rátámadtak, elrabolták a kézikocsiját és még jól el is verték. A szomszéd faluból nemrég beköltözött család két férfitagja szerint lopáson kapták, mert a tűzifával az ő fatolvaj bandájuk rendelkezik.

Nem ez volt az első konfliktus az összeférhetetlen jövevények és a cigánysor régebbi lakói között.

A nők hangos jajveszékelésére hamar összefutottak a rokonok. Nemsokára felhangzott az első bosszút követelő borízű üvöltés. Dezső szülei színesfémezésből éltek, leégették a kábelekről a műanyag borítást és eladták a fémmagot. A harcba induló férfiak az előkészített, méteresre darabolt kábeldarabokat kapták fel fegyver gyanánt. Mire átértek a tettesek háza elé már legalább huszonöten gyűltek össze. Az ellenfél elbarikádozta magát és telefonon segítséget hívott. Amint a támadók odáig hergelték magukat, hogy bedobták kővel az ablakokat és a benzines palackokat is elővették, a szomszéd faluból, egy ősrégi Barkas-szal megérkezett az ostromlottakhoz a felmentő sereg. Áthajtottak az ostromlókon majd eltorlaszolták a ház bejáratát a kocsival.

Mikor így kiegyenlítődtek az erőviszonyok, az addig csendesen meghúzódó Dezső végképp megnyugodott: hála Istennek, itt ma már nem lesz vérontás. Látott már ilyet eleget. Talán még hőbörögnek egy kicsit a felek, de nem veretik szét tömegesen a fejüket egy kocsi tűzifa miatt.

Nem is lett volna baj, ha a kocsmából egy feles mellől kiugrasztott tapasztalatlan körzeti megbízott és a vele italozó két polgárőr nagy igyekezetében, hogy megakadályozza a küszöbön álló tömegmészárlást, a sötétben nem hajt bele a két tábor között mellvédként magasodó kivilágítatlan Barkasba. A kisbusz felborult, a szerteszálló üvegszilánkoktól mindkét oldalról többen megsérültek. A rendőrt, aki persze nem kötötte be biztonsági övét, egy pillanatra kiütötte a légzsák. Dezső húzta ki a lángoló kocsiból és vitte biztonságos helyre. A feldühödött tömeg pedig, félretéve minden nézeteltérést, úgy megverte a polgárőröket, hogy egyikük a kórházban belehalt sérüléseibe. A sors fintora, hogy ő is cigány volt.

Mire kiért Gyöngyösről a bevetési egység, a családfők már rég megállapodtak, hogy ki viszi el a balhét. Dezső balszerencséjére, a nagycsalád jelen lévő felnőtt férfitagjai közül csak ő nem számított visszaesőnek. Egy nagytermetű unokatestvérrel – akinél szintén enyhébb ítéletre akadt kilátás, lévén fiatalkorú és enyhén értelmi fogyatékos - szépen magukra kellett vállalniuk az egészet.

Sosem érdekelt, mennyi igazság van a történetben. A rendőr, akinek állítólag megmentette az életét tényleg mellette tanúskodott és a bíróság figyelembe vette, hogy még sosem került összeütközésbe a törvénnyel. Halált okozó testi sértésért öt évet kapott.

Néhány hónappal Dezső előtt szabadultam. Amit a vagyonomból nem foglaltak le, azt a gyerekek és az ex-em kapta. Régi barátaim már nem látták hasznomat. Igaz barátaimmal pedig akkor romlott meg a kapcsolatom, amikor elhanyagoltam őket régi barátaimért, akik végül bukásomat okozták. Egyedül kellett talpra állnom. Ügyvédnek hivatalosan nem mehettem, eltiltottak foglalkozásom gyakorlásától, máshoz azonban nem értettem.

Kolonits Gábor a rendszerváltás előtt vállalati jogtanácsosként dolgozott a jászberényi aprítógép gyárnál. Amint lehetőség nyílt rá, ebből a kedvező pozícióból, mint egy trambulinról, vakmerően fejest ugrott a privatizációs szabad rablás mocsarába. Megszedte magát, de egy idő után úgy döntött, visszatér a joghoz, nyit egy ügyvédi irodát. Be akart törni a politikába és a haza atyja szerephez a bölcs

jogtudós imázs jobban illett, mint a konjunktúralovag arculata.

Kolonits nem értett az ügyvédkedéshez, de üzleti érzéke továbbra is jól működött. Tudta, a jogi kiskapukat nálam jobban senki sem ismeri. Felajánlotta alkalmaz: papíron recepciós leszek, de ügyvédi munkát fogok végezni. Hivatalosan egy titkárnő havi fixét kapom és hozzá zsebbe sikerdíjat abból, amit önállóan hozok az irodának. Korábban sztárügyvédnek számítottam, de mit tehettem? Kinőttem abból a korból, amikor a biciklis-futárság opció.

Családjával együtt vártam Dezsőt a börtönkapuban. Néhány találkozás elégnek bizonyult, hogy rádöbbenjünk, idekint nem működik a barátságunk. A rabruha egyenszürkéje elfedte a közöttünk lévő különbségeket, de a szabad világban minduntalan előbukkantak. Még a főzésről sem tudtunk úgy beszélgetni, mint régen. Dolgozni kezdett egy kifőzdében, a napi hajszában már nem érdekelte, a Troisgros fivérek milyen technikával csinálják a hollandi mártást. Neki úgy kellett levágni egy tizenkét dekás szeletet a tarjából, hogy a vendég elhiggye, tizenötöt nyom, amint az étlap ígéri. Egyre ritkábbak lettek a találkozásaink, végül csak az ünnepekre küldtünk egymásnak sms-ben jókívánságokat. Már hónapok óta nem beszéltünk, amikor reggel váratlanul felhívott.

2. ROBI

Budapesten a menők személyre szabott, épített retró-bicajon tekertek. A korszellem nem csak testalkatban, de kerékpárban is a soványt írta elő: váz, kormány, ülés, pedálok és két kerék, lehetőleg élénk színre festve. Férfiaknál csak az értékelhető vállak, bicikliknél viszont a sárvédő, lámpa, de még az első fék is kiment divatból. Haladva a korral, előkerestem apámék fészeréből az évtizedek óta nem használt kamaszkori Csepelemet. Nagyjából annyira volt felszerelve, mint az éppen menő modellek. Egy tinédzserkori gyenge pillanatomban zománcfestékkel lekentem citromsárgára, így a színe is megfelelt. Pedig nem divatból bicikliztem. Nem futotta autóra.

Vékony Lacit nem értem utol a BRFK-n. A régi mobilszámán egy kutyamenhely jelentkezett, az újat persze nem adták meg a kapitányságon. Úgy emlékeztem, az éjszakai ügyelet fáradalmait a gyilkosságiak általában törzshelyükön, a Westend-béli Leroy Pubban pihenik ki, sok kávéval és egy kevés égetett szesszel, anélkül persze, hogy ezek az arányok kőbe lennének vésve. Áttekertem a bevásárlóközpontba.

A Leroy bőrpamlagjaiból és nehéz bársonyfüggönyeiből szabadon áradó kocsmabűz láthatóan nem zavarta a fal melletti bokszba bezsúfolódott nyomozókat. Egészen fiatalok voltak, a TV által menőnek hirdetett göncökben és hangerővel. Ha az idősebb és hétköznapibb megjelenésű Vékony őrnagy nem ül közöttük, akár gengszternek is nézhettem volna őket. Letelepedtem egy asztalhoz. Laci észrevett, odabiccentettem, de semmivel sem árulta el, hogy felismert. Nem akart a beosztottai előtt beszédbe elegyedni velem.

Egyik kopasz, körszakállas rendőr éppen telefonált. A mobilját direkt úgy emelte a füléhez, hogy szűk izompólója alatt befeszüljön igen jelentős bicepsze. Laci egy ilyen magas labdát nem hagyhatott ki.

- A főnök titkárnője kapott az egyik női magazinhoz egy kupont az Oxigénbe – mondta. - Egy hétig lehetett csak felhasználni, ő meg éppen menstruált, úgyhogy átadta nekem. Lementem, és meg kellett állapítanom, ott egyszerűen mindenki buzi. Zolika, te melyikbe is jársz? – fordult oda tettetett zavarral kollégájához, aki közben letette a telefont.

- Ott edzek, tudod jól. Amúgy te is gyakrabban lemehetnél, mert kövér vagy.

Zolika nyilvánvalóan nem volt a szellemes visszavágások nagymestere, de ezúttal igazat adtam neki. Vékony, a nevével ellentétben, abba az erős, atletikus testalkatú férfitípusba tartozott, amely negyvenes éveire menthetetlenül köpcös lesz, ha nem sportol rendszeresen. Az őrnagy hosszú gorillakarjai és széles mellkasa domborodó pocak-kezdeményt fogtak közre.

- Úgy látszik kövéren is tetszek a fiúkáknak. Ezt hallgasd meg, benyitok gyanútlanul az öltözőbe, ott áll egy szénné szoláriumozott, kigyúrt szépfiú egy szál faszban és odabúgja nekem: helló. Menekülőre fogom, megbújok egy szekrénynél, és amikor már végre lenne bátorságom átöltözni, odajön egy teljesen szőrtelen ceruzatestű pondró, köszön, szeva és elkezd vetkőzni. Esküszöm, közben még riszálta is a seggét.

- Paranoiás vagy! Csak udvariasan üdvözölte a bácsit.

- Miért kell mindenkinek köszönni egy konditerem öltözőjében?

- Téged nem tanított meg az anyukád, hogyha bemész valahova, köszönni kell?

- Az orvosnál meg a kisboltban esetleg, de ha besétálsz például egy moziba, akkor kezet rázol mindenkivel a nézőtéren? Vagy a Tescóban bemondatod a hangszóróba, üdvözölsz minden kedves vásárló kollégát, küldöd mindenkinek, aki szereti! Amúgy meztelenül csak nőkkel beszélgetek.

- A moziban általában sokan vannak, rajtad kívül összesen ketten tartózkodtak az öltözőben.

- Látod, nekem az a kettő is túl soknak bizonyult. Amúgy meg lassan mondom, hátha megérted végre: a körszakáll nem helyettesíti a fejtetődről hiányzó hajat. – Laci ezzel a láthatóan ezerszer használt poénnal pontot tett a vita végére és elkezdett kikászálódni a bokszból. - Buziság megalapozott gyanúja miatt Zolika ma te fizetted a kávémat. Na, szeva – mondta, csábosan visszanézett a válla fölött és megriszálta hátsóját.

Ledobtam egy ezrest az asztalra, még a Leroy-ban is bőven elég egy kapucsínóra, és követtem. A parkolóba vezető lifteknél értem utol.

- Itt valami tévedés lehet – fordult hozzám, amikor becsukódott mögöttünk a felvonó ajtaja. - Nem pártfogó felügyelő vagyok, hanem gyilkossági nyomozó. Ha tanácsot akar kérni, miként tudna visszailleszkedni a becsületes emberek törvénytisztelő közösségébe, akkor rossz helyen kopogtat. Nincs felvétel a kosárfonóknál, mostanában labdavarrási tapasztalatokkal is nehéz elhelyezkedni.

- Laci, igaza van Zolikának, te tényleg híztál – mondtam, jobb nekem sem jutott eszembe. - Ne szívassál már, fontos dolgom van veled.

- Milyen dolga lehet doktor Dávid Róbertnek, az élet trónfosztott császárának a BRFK gyilkossági csoportjának tiszteletre méltó

őrnagyával, kérdem én. Azok az idők elmúltak, amikor megkérhettél egy kis szívességre.

- Ennek semmi köze a múlthoz. Egy jelenlegi ügyedben képviselem a gyanúsítottat.

- Lófaszt képviseled. Röhögve követtem végig a tárgyalásodat az újságokban. Kivágtak az ügyvédi kamarából.

- Feketén dolgozok, na. Hivatalosan az ügyvéd lesz a jogi képviselő, de a valódi melót én végzem.

- Előfordul. Ki az a minden reményt feladott szerencsétlen, aki téged választott védőjének?

- Kozák Dezső.

- Ezt nem hiszem el! – nézett fel színpadiasan, de Isten kék ege helyett csak a mélygarázs második emeletének a piszkosszürke mennyezeten futó sárga fűtéscsöveket láthatta. - Még kilenc óra sincs, de ma már ketten baszogattak annak a szaros kis cigánygyereknek az ügyében. A másik méghozzá egy kicsit nagyobb ember is, mint te. Tudod, ki Kovács Bálint?

- Az államtitkár? Fölöttem járt a jogon. Három évig szobatársak voltunk a budaörsi kollégiumban.

- Mindig ilyen rosszul aludt? Fél nyolckor már ott csicsergett a főnök irodájában. Hajnalban bekapcsolta a híreket és hallotta, hogy egy belga állampolgárt meggyilkoltak tegnap este Budapesten. Gyanút fogott és odatelefonált a BRFK-ra. Hamar kiderült, ismerőse az áldozat, együtt is vacsoráztak tegnap este. A fickó az Európai Bizottságnál dolgozott, azt vizsgálta, hogyan szórjuk el azt a sok dellát, amit Brüsszelből kapunk. Éppen az államtitkár egyik projektje után kutakodott. Állítólag még a seggét is kinyalták, olyan sok múlt a jóindulatán. Lényeg a lényeg, az a tiszteletteljes kérése Kovács úrnak, hogy holnapra meglegyen Kozák beismerő vallomása. Az ügyet gyorsan le kell zárni, a gyilkos cigányt megbüntetni, Brüsszelt kiengesztelni, hadd mehessen tovább a pénzpocsékolás.

- Dezsőke nem bántott senkit, nem lesz semmiféle beismerő vallomás.

- Azért nem adom fel a reményt, ha nem haragszol. Még rendesen ki se hallgattam, éppen csak beszélgettünk egy kicsit. Nem nyilatkozott, de ő legalább nem mocskos zsaruzott le állandóan, mint az a beképzelt kurva barátnője.

Laci volt a második néhány órán belül, aki lekurvázta a kislányt. Majd gratulálok Dezsőkének kiváló ízléséhez.

- Amúgy meg van egy szemtanúnk – folytatta faarcal az őrnagy. - Szépen felsorakoztatjuk szembesítésre a kölyköket, ha a tanú felismeri őket, végre kisebb lesz a szája mindenkinek. Beleértve téged is!

- Milyen szemtanú, erről nem tudok semmit. Nem kellett volna értesíteni a védőügyvédet?

Éppen a mozgássérülteknek fenntartott helyek mellett haladtunk el.

- Egy pillanat – mondta Laci, és slusszkulcsával végigkarcolta az ott parkoló fekete BMW dzsip oldalát. Meglepett tekintetemet látva kedvesen megmagyarázta. – Tudod, rokkantnyugdíjból kevesen vesznek luxuskocsit. Nem csak a rendet őrzöm, hanem nevelek is a jóra.

Aztán, mintha mi sem történt volna, visszatért a korábbi témához.

- Nem te vagy a fiú védője, hányszor mondjam még. A lányt a CJSZ védi és kérték, őket rendeljék ki Kozák Dezső ügyében is. Nekik már szóltam a tanúról. Amúgy is, csak most tudtam meg, hogy egyáltalán létezik. Fél órája hívtak telefonon a kerületi kapitányságról, ma reggel bejelentkezett egy személy, akit azon a környéken próbált meg két fiatal kirabolni néhány perccel a gyilkosság előtt. Az egyik rabló lány volt. Ismerősen hangzik? A tanú megfutamította őket, ezért nem is jelentette az esetet a rendőrségen, de mikor reggel beért munkába meglátta a gyilkosságról szóló hírt az Indexen és azonnal betelefonált az őrsre. Jól is tette, a szembesítésen majd minden kiderül. Fél ötkor kezdünk, délutános vagyok.

- A Rendőrpalotában lesz?

- Kinek van embere állandóan utaztatni őket? Megcsináljuk helyben, a Gyorskocsiban.